

De Ster

Maart 1956

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

56e JAARGANG

Nr 3

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD: Blz.

Pasen en de Betekenis van Onsterfelijkheid,
David O. McKay 67

Ik schaam mij het Evangelie van Christus
niet, Mark E. Peterson 69

De Opstanding, George Q. Morris . . . 74

Robert, het Haasje, Josephine Pope . . . 79

De Macht van Satan om wonderen te ver-
richten, Joseph Fielding Smith 83

Daarwerkelijke Moed, Jim McFarland . . 85

Een Briefje van Nora, Ruth K. Kent . . 88

Muziek in onze Zending, verzorgd door
Elder A. L. Lyon 90

Gebeurtenissen in de Zending 91

O.O.V.-Conferentie 94

Boekennieuws 95

Paasgedachten, Richard L. Evans . . . 96

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Pasen

en de betekenis van Onsterfelijkheid

*Uittreksel uit „Gospel Ideals” door
President David O. McKay*

De dood brengt ons van aangezicht tot aangezicht met de oeroude vraag: „Als een man gestorven is, zal hij weder leven?” (Job 14 : 14)

Op de een of andere tijd staat een ieder van ons tegenover hetgeen wij „Dood” noemen. Toen ik nog maar een heel kleine jongen was voelde ik dit heel duidelijk toen ik een moeder naast de baar van haar zoontje hoorde wenen. Sommige van onze jongens hadden met voetzoekers gespeeld maar wij wisten niet dat een van onze makkers buskruit in zijn zak had. Ongelukkigerwijze, deed deze jongen in een onbedacht ogenblik, nadat hij ook een vuurwerkje had afgezet, dit in zijn zak terwijl er nog vonken vanuit gingen, een lelijke explosie was het gevolg. Zijn kleren raakten in brand en wij, zijn makkers, trachtten hem te helpen zoveel als wij maar konden maar hij was ernstig, en zoals later bleek dodelijk, verbrand.

Twee of drie dagen later waren wij, zijn makkers, bij zijn begrafte-

nis aanwezig. Toevallig hoorde ik President Charles F. Middleton tot de moeder zeggen: „Huil nu maar niet, Ann! Huil nu maar niet! Je zult de jongen weer terug zien.” En dan kwam de kreet uit de ziel van die moeder: „O, als ik het maar wist!” En dat was alles. Toen begreep ik de diepe betekenis hiervan niet, ik kon slechts deze kreet aanhoren. Maar sedert die dagen heb ik uit de kreet het verlangen van het menselijke hart naar het antwoord van die éne vraag duidelijk kunnen lezen.

Geen ouder kan van zijn kinderen scheiden zonder het verlangen, de wens om één keer dat kind weer terug te zien, om er weer een keer mee te mogen spreken... Geen man kan naast zijn vrouw knielen, die van hem heen gegaan is en geen vrouw kan naast haar man knielen, die van haar heen gegaan

is en geen kind kan zijn liefdevolle ouders verlaten zonder de diepe wens om die geliefde weer eens in een betere wereld te ontmoeten waar de smarten van het scheiden niet worden gekend.

*

Het voortleven in onze nakomelingen is geen onsterfelijkheid . . . ; het voortleven in daden, geschriften en monumenten, in de gedachten van vrienden is geen onsterfelijkheid; ook is het voortleven in het leven van onze kinderen en kleinkinderen tot aan de laatste geslachten niet het onsterfelijke waaraan Christus dacht toen hij zeide: „Een iegelijk die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid!“ (Johannes 11 : 26). Christus had iets in zijn gedachten dat ver boven onze lichamelijke beperkingen gaat.

*

Waaruit bestaat de ware onsterfelijkheid dan? Zij bestaat uit het voortleven van de persoonlijkheid na de dood. De hartslag van de Heiland was tot het zwijgen gebracht, Zijn lichaam was in het graf gelegd, maar Zijn persoonlijkheid, Zijn eeuwige gedeelte leefde en vertrok naar gene zijde waar Zijn vervolgers machteloos waren. Met mijn hele hart geloof ik, dat de persoonlijkheid van de mens na zijn dood voortleeft. Ik

kan niets anders aanvaarden. Volgens mijn verstand en alles wat ik heb gezien is dit zo.

*

Voor allen, die waarachtig in Christus geloven en voor allen, die Christus als hun Heiland aanvaarden, is Zijn opstanding geen symbool maar een werkelijkheid.

Zoals Christus na Zijn heengaan van ons leefde, zo zullen ook de mensen leven, een ieder op zijn plaats in het Hiernamaals waar hij zichzelf op voorbereid heeft.

Met deze verzekering moet gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie een vreugde en geen last zijn, want als wij in overeenstemming met het Evangelie leven zullen wij vreugde en vrede ontvangen.

*

„Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan“ (Lucas 25 : 6).

Omdat onze Verlosser leeft, zullen ook wij leven. Ik getuig tot U, dat Hij leeft. Ik hoop dat ook U zoals ik weet, dat dit een goddelijke waarheid is.

*

Mag elke terugkerende Paasmorgen de nadruk op deze waarheid leggen en de zielen der mensheid met deze goddelijke verzekering vullen, dat Christus opgestaan is en dat door Hem de onsterfelijkheid van de mens verzekerd is.

*In de hemel zal niemand een kroon dragen,
die op aarde geen kruis heeft leren dragen.*

„Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet”

Elder Mark E. Peterson, van de Raad der Twaalven

Ik houd van de jonge mensen in de Kerk en ik houd van hun geloof. Als ik hen van tijd tot tijd bezoek weet ik, dat de Geest des Heren met hun is en dat zij gewillig zijn om alles slechte achter zich te laten en de Here te dienen en zij geboden te onderhouden. Ik heb dan ook buitengewoon tevreden met de jonge generatie en ben eker gerustgesteld voor de toekomst van de Kerk.

Zo nu en dan zijn er echter jonge mensen, die op een dwaalspoor geraken en hun geloof verliezen. Op een zekere dag kwam een jonge man mij opzoeken. Hij had zijn geloof verloren! Hij kwam niet tot mij omdat hij dacht, dat ik hem zou kunnen helpen maar omdat zijn moeder hem gevraagd had om een van de broederen te gaan opzoeken en te zien of zij hem geen andere voorstelling zouden kunnen geven en zodoende zijn geloof herstellen. Hij kwam mijn kantoor binnen en ging zitten en begon zijn onderhoud door mij te vertellen dat hij zijn geloof op de universiteit verloren had en hij vertelde mij ook, welke onderwijzer hiervoor verantwoordelijk was. Toen hij verder ging vertelde hij mij, dat hij in geen God kon ge-

loven want hoe kon men er in geloven dat er een Schepper of iets dergelijks bestond, die deze aarde gemaakt zou hebben! Hij geloofde niet in de Heiland of dat een Heiland een verlossing tot stand gebracht zou kunnen hebben, die ons zou kunnen baten. Hoe zou het sterven van één man aan een kruis tweeduizend jaar geleden ons in deze moderne tijd kunnen beïnvloeden? En wie zou er nu wel in een opstanding kunnen geloven? Het was allemaal ongelofelijk!

Mijn gedachten gingen terug naar de tijd van Paulus en hoe hij voor Agrippa stond en zijn geloof in het Evangelie en de opstanding verdedigde, toen vroeg Paulus Agrippa, zoals U zich ongetwijfeld zult herinneren, waarom hij niet in een opstanding geloofde, waarom het onmogelijk was voor God om doden te laten opstaan? En zo spraken deze jongeman en ik tezamen en toen ik hem vroeg of er iets in deze wereld was, dat hem erg ongelofelijk leek beweerde hij, dat hij de meeste dingen, die nu gebeuren kon aanvaardde.

Ik liet hem een afbeelding in een tijdschrift zien. Daar vertoonde het een klein vierkant vlak met 'n middellijn van ongeveer 1.25 m,

er was een leuning om heen en er stond een man op. Dat hele geval hing in de lucht zonder dat men iets kon zien, dat het daar zou kunnen houden. Ik vroeg hem:

„Geloof U dat dit een daadwerkelijke foto van iets is, dat bestaat? Dat een man, twee of drie meters van de grond verwijderd, hierop zou kunnen staan en alleen maar aan een handsvat behoefde te draaien om te stijgen of te dalen? Voor mij is het vreselijk ongelooflijk en toch gebruikt de marine het. Vindt U het ook ongelooflijk?

Dan vroeg ik hem of hij iets over de hedendaagse gesprekken over een reis naar de maan gelezen had. Het is nu geen wartaal meer, de mensen zijn werkelijk van plan om deze reis te gaan ondernemen. Zij gaan wat zij noemen een „eiland in de lucht” maken en dat als een springplank naar de maan gebruiken. Dat eiland zal er blijven en zij zijn van plan er naar toe te vliegen, even uit te stappen om wat frisse lucht te happen en dan weer verder naar de maan te gaan. Lijkt dat niet ongelooflijk? En toch zeggen de geleerde mannen in onze dagen, dat het mogelijk is. Zij zijn het werkelijk van plan. Ongelooflijk! „Nee,” zei hij, „ik ben er van overtuigd dat de mens naar een dergelijk eiland zou kunnen vliegen en verder naar de maan gaan.” U verschilt niet veel van de geleerden, die dit ook geloven en trachten te bereiken. Maar is het ongelooflijker, dat een man deze wereld zou kunnen verlaten en het heelal in zou kunnen gaan, dan dat een man uit het heelal naar de aarde komt? Wat is

gemakkelijker te geloven? Dat ik naar de maan zou kunnen vliegen om dat de engel Morini aan Joseph Smith verscheen?

Toe zei hij: „Ja, maar, dan zijn er nog die gouden platen en dat hele verhaal waar ik niet aan kan geloven!” Ik stelde hem een tegenvraag: „En wat met die gouden platen?” „Nu, de gedachte alleen al, dat Joseph Smith zomaar gouden platen met oude inscripties in de grond begraven vond!” Ik antwoordde hem: „Als nu een oudheidkundige platen van een boek van eeuwenoud oorsprong zou vinden en dat op metalen platen gegraveerd zou zijn, zou U het dan wel geloven?” „Nu ja, oudheidkundigen zijn geleerde mannen!” „Deze geleerde mannen hebben bewezen, dat zoiets als gouden platen bestaan. Zij hebben zelfs metalen platen met oude gravures uitgegraven, het zijn verslagen van vergane tijden en zijn nu in musea te bezichtigen. Is dit ongelooflijk? Is het moeilijker er in te geloven, dat een oudheidkundige oude verslagen van lood, koper of goud zou vinden met de verslagen van het verleden dan dat de Nephieten verslagen hebben gemaakt en deze in deze laatste dagen wederom aan de dag gekomen zijn? Wat is moeilijker te geloven?”

Toen zei hij: „Ja, maar ik geloof ook niet in gebed!” „Waarom gelooft U niet in gebed?” „Het is voor mij onmogelijk te geloven, dat wanneer ik op mijn slaapkamer ben en op de knieën ga en enkele woorden fluister, een God die in de hemel is, als er een God

is, mijn gefluisterde woorden vele, vele mijlen van mij verwijderd zou kunnen beluisteren."

Toen vertelde ik hem iets over mijn vrouw en mij toen wij verleiden Kerstmis in Buenos Aires waren. Wij waren met de zendingeling in het zendingstehuis bijéén die avond toen opeens de telefoon ging, wij namen de hoorn op en zeiden: „Hallo," en aan de andere kant van de draad en over de ruimte waar geen draad was en dan weer over een andere draad hoorden wij onze dochter en schoonzoon ons een „Gelukkig Kerstmis" wensen en wij hoorden hen vertellen, dat het geen Kerstfeest zou zijn zonder dat zij even met ons zouden gepraat hebben. Ongelofelijk? Daar waren wij in Buenos Aires en sprake met gewone stem. Zij waren in Salt Lake City. Onze stemmen gingen tot het eind van de draad en dan reisden zij door de lucht om weer door een draad opgevangen te worden en tot ons te komen op dezelfde manier als de stemmen van onze dochter en haar echtgenoot. Is dat niet ongelofelijk? Als de mensen dit kunnen doen, zou U dan niet veronderstellen, dat God onze gebeden zou kunnen horen? Dan verwees ik hem naar een ander onderwerp: „Dan is er de geschiedenis in het Boek van Mormon, dat U niet gelooft, daar zegt het, dat de stem van Christus over het gehele land gehoord werd. Ik heb vele mensen zoals U horen zeggen, dat zij dit niet zouden kunnen geloven." „Ik zou dat ook niet kunnen geloven," zei hij. „Ongelofelijk? Wat is moeilijker

te geloven, dat God zou kunnen spreken en dat al zijn kinderen in Amerika het zouden kunnen horen of dat de President van de Verenigde Staten zou spreken en wij het allen zouden horen? Wat is er nu moeilijker te geloven? Is er iets ongelofelijk?"

Toen bracht de jongeman de Bijbel naar voren: „De Bijbel staat vol met verhalen, die geen mens geloven kan!" „Bij voorbeeld?" vroeg ik. „Op het ogenblik kan ik er zo gauw geen verzinnen!" „Laten wij eens even het verhaal van Mozes bekijken." „Ja, die geschiedenis van Mozes in het biezenkistje," antwoordde hij vlug.

„U weet toch dat oudheidkundigen bewijzen hebben gevonden, dat Mozes werkelijk door een dochter van Farao in de biezen gevonden is. Zij kunnen zelfs de naam van die dochter vertellen. Van oude verslagen, die opgegraven zijn weet men dat Mozes in het huishouden van Farao opgegroeid en opgevoed is en dat hij later de leider der Israëlieten geworden is en dat hij de kinderen van Israël naar Palestina teruggeleid heeft! Als oudheidkundigen dit bewezen hebben, is het dan ongelofelijk?" „Wel, ik zou hen wel geloven maar de Bijbel niet!!" „En wat denkt U van de geschiedenis van Abraham? Gelooft U dat er ooit een Abraham bestaan heeft?" „Nee, dat geloof ik niet." „Maar oudheidkundigen zijn te weten gekomen, dat er wel een Abraham bestaan heeft, die een groot astronoom was, die naar Egypte trok en daar de Egyptenaren de sterrenkunde leerde. Dit is

bewezen! Is de geschiedenis in de Bijbel dan nog ongelofelijk?”

Toen zei ik: „Ik zou U graag iets vertellen, dat ik ongelofelijk vindt!

Ik ken al deze geloven maar er is iets dat wel erg ongelofelijk voor mij is.” En hij zei: „Wat is dat?”

Ik zei: „Het is voor mij ongelofelijk, dat de aarde zomaar gemaakt is zonder Schepper.”

Toen nam ik uit mijn boekenkast een klein boekwerk, „De Mens staat niet alleen” door Cressy Morrisson.

Cressy Morrisson is President van de Academie van Wetenschappen en het Amerikaanse Instituut te New York geweest, en heeft vele andere belangrijke posities in het maatschappelijke leven bekleed.

Hij heeft dit kleine boekwerk geschreven om het standpunt van de moderne geleerde te bewijzen, dat zij het onmogelijk vinden, dat de aarde zonder meer ontstaan is. En ik lees dit: „Veronderstel dat wij tien centen nemen en deze van één tot tien nummers en deze in onze zak steken en eens flink schudden. En nu probeer eens om ze stuk voor stuk in de goede volgorde uit uw zak te halen, van één tot tien; uw kans om nummer één uit de zak te halen is één op tien, uw kans om één en twee in goede volgorde uit uw zak te halen is één op honderd; uw kans om één, twee en drie in de goede volgorde er uit te halen is één op de duizend; uw kans om één, twee, drie en vier in de goede volgorde er uit te halen is één op de tienduizend, enz., totdat uw kans om alle nummers in een goede volgorde er uit te halen tot een ongelofelijk getal van tienbiljoen zou stijgen.”

Dan gaat Morrison voort: „Het doel om een dergelijk eenvoudig probleem aan te halen is om te bewijzen hoe enorm een getal zich kan vermenigvuldigen als men zekere mogelijkheden gaat beschouwen. Een even groot aantal omstandigheden zijn er nodig voor een existentie van het leven hier op aarde. Rekenkundig is het absoluut onmogelijk, dat alle mensen hier op aarde slechts door toeval in een goede verhouding leven, op welke tijd en op welke aarde dan ook. Er moet daarom in het heelal een zekere intelligentie zijn, die leiding hieraan geeft en als dit waar was, dan moet er een doel hiervoor zijn.

Dan behandelde hij de ingewikkeldheid van de Schepping, de ingewikkeldheid van ons lichaam, de lichamen van andere levende wezens, ja zelfs de kleinste planten. Hij spreekt over de evolutie en zei, dat Darwins theorie opgezet was voordat de wetenschap ontdekt heeft wat men „Genes” noemt. „De genes,” zegt hij, „houden alle levensvormen in hun eigen aard. Het leven brengt verschillende scheppingen van verschillende ontwerpen voort,” zo zegt hij, „die in staat zijn om zich in de gelijkenis van hun voorgangers door vele eeuwen heen voort te zetten. Dan stelt hij de vraag of het werkelijk zo ongelofelijk is, dat de Bijbel zegt, dat alles wat oorspronkelijk geschapen is, zich in zijn eigen soort en sfeer zal voortplanten. En dan gaat hij voort: „Een eikeboom heeft nooit kastanjes voortgebracht. Geen walvis heeft ooit een vis ter we-

reld gebracht en een veld met tarwe heeft tarwe in elke korrel er van, en mais zal mais blijven. Zekere wetten regeren het atomische arrangement in de genes zodat zij absoluut het geslacht van elk levend wezen van het begin tot het einde bepalen."

Dan maakt hij een verbazingwekkende bekering: „Het eerste hoofdstuk van Genesis bevat de ware geschiedenis van de schepping, de belangrijkheid er van is zeker niet veranderd sedert het geschreven is door de kennis, die wij verworven hebben. Er zijn verschillen van mening over heel kleine onderdelen ontstaan, die geen dispuut waardig zijn.

Hij zegt, dat zelfs de chronologische schikking zoals deze in Genesis weergegeven wordt, zeker in de tegenwoordige moderne wetenschap past, en dan vraagt hij het volgende: „Kan de wetenschap de kortste geschiedenis, de geschiedenis van de wereld in enige regels betwisten?" In verband met de schepping gaat hij weer voort door te vragen of dit ongelooflijk is en dan besluit hij zijn boekje:

„Het bestaan van een opperwezen wordt zeker bevestigd als wij naar elk klein onderdeel van het leven kijken en zijn buitengewone regelmaat en orde betrachten. De aanwezigheid van de mens op aarde en zijn bewonderenswaardige prestaties alleen al zijn bewijzen van het intelligente plan van een opperwezen. Laat ons dan het geloof in een God vasthouden, laten wij dan onze God en onze naaste liefhebben, laat ons dichter bij

Hem leven en laten wij Zijn wil doen!"

Ik was zeker blij toen ik onlangs een rede las van Dr. Joseph W. Barker, president en voorzitter van de Research Corporation of America, en vroeger hoofd van de technische afdeling van de Columbia Universiteit, die hij ter gelegenheid van het afscheid van een examen-klas aan één van de vooraanstaandste universiteiten gaf. In zijn rede verklaarde hij, dat sommige geleerden van de negentiende eeuw door hun proefnemingen misleid waren en als een resultaat hiervan kwamen zij tot een conclusie „die zeker atheïstisch was, maar nu, zo zegt hij: „Zelfs de pragmatischste geleerde weet nu dat de hedendaags wetenschap tot de onuitwisbare conclusie komt, dat de hemelen de glorie van God verkondigen en het firmament van het werk Zijner handen getuigt." Zoals de kinderen van Israël zich bekeerden van de aanbidding van het gouden kalf en tot hun ware gedaante in Jehova terugkeerden, zo hebben wij ons van het koude mechanische materialisme bekeerd en zijn tot God teruggekeerd en tot ons geloof, waarvan de psalmist zong: „De aarde is des Heren, mitsgaders haar volheid, de wereld en die daarin wonen." (Psalm 24 : 1)

Om enkele woorden van Paulus aan te halen: „Waarom zou het ongeloofelijk voor U zijn, dat er een God is?" Waarom zou het ongeloofelijk voor U zijn, dat Hij tot Zijn kinderen spreekt en zich aan hen openbaart? Waarom zou het ongeloofelijk voor U zijn, dat

de geschiedenis van een volk op gouden platen geschreven werd? Waarom zou het ongelofelijk voor U zijn, dat een veertienjarige jongeman zich in een bos terugtrok om tot God te bidden en hij van God een antwoord ontving?

Ik getuig tot U en ik getuig tot alle mensen, dat God het aan mij bekend gemaakt heeft, dat Hij leeft en ik weet dit zoals ik weet, dat ik leef. Hij heeft mij het getuigenis gegeven, dat Jezus van Nazareth letterlijk Zijn Zoon in het vlees was, en dat Hij onze Verlosser en Zaligmaker is. En Hij heeft mij de overtuiging gegeven, dat Joseph Smith werkelijk gebed knielde en een antwoord

ontving door het heerlijke visioen waar hij God de Vader en Jezus Christus van aangezicht tot aangezicht mocht aanschouwen en hun woorden horen. En Hij heeft mij een persoonlijk getuigenis gegeven, dat het Boek van Mormon waar is. Ik weet dit net zo zeker als de drie of de acht getuigen.

En ik weet, dat God het mij bekend heeft gemaakt en ik geef U mijn getuigenis, dat ik weet, dat het niet ongelofelijk is en tezamen het de jonge mensen in de kerk zeg ik:

„Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet, want het is een kracht Gods tot zaligheid voor een iegelijk, die gelooft!“

* * * * *

DE OPSTANDING

GEORGE Q. MORRIS

van de Raad der Twaalven.

*Gij heeft den mens gemaakt,
hij weet de reden niet. Maar
Hij weet, dat Hij niet ge-
maakt was om te sterven.*

(Tennyson: In Memoriam)

De vraag omtrent het leven na de dood is zeker iets waar men zich mee moet bemoeien. De heidense filosofen en Christen-

schrijvers hebben zeer vele verschillende denkwijzen hierover. De beroemde scholier Pliny geeft heel waarschijnlijk de overheersende

opvatting van zijn tijd weer, wanneer hij zegt: „Het is zelfs niet in de macht van God om sterfelijke wezens een eeuwig bestaan te verschaffen en de verstorvenen uit de graven te roepen.”

Pliny leefde in het Romeinse Rijk in de jaren 23 tot 79 na Christus toen hij ten gevolge van zwaveldampen overleed, die door de uitbarsting van de Vesuvius ontstaan waren, die heel Herculaneum en Pompeii verpletterde. Toen hij deze bewering maakte was hij zeker niet ingelicht, dat toen hij tien jaar oud was, in het vergelegen Palestina, dat toen tot het Romeinse Rijk behoorde, Jezus Christus uit het graf voortkwam als de eerste vrucht der opstanding waarvan hij beweerde, dat God dit niet kon doen.

Christus was de macht over leven en dood door zijn Vader gegeven en door Zijn verlossingswerk en door de aanwijzingen van de Vader bracht Hij de opstanding van alle doden tot stand. Door deze handeling voorzag Hij er in dat iedere ziel, die in het begin of aan het einde der tijden zou sterven, zou opstaan zoals Hij eens opstond. Zijn geloof of ongeloof, goedheid of slechtheid beïnvloeden dit niet: „Verwondert U daar niet over, want de ure komt wanneer allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen en zij zullen uitgaan; wie het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens en wie het kwade gedaan hebben tot de opstanding des oordeels.” (Joh. 5 : 28—29)

De opstanding is niet alleen van

betrekking op de mens. Toen de mens door de zondeval sterfelijk werd, werd de gehele aarde en alles wat er in leeft ook sterfelijk met hem. Zoals de mens een onsterfelijke geest heeft zo heeft ook de aarde een onsterfelijke geest en zal moeten sterven en opstaan, dit is zoals het aan de profeet Joseph Smith is geopenbaard: „Want alle oude dingen zullen vergaan, en alle dingen zullen nieuw worden, namelijk de hemel en de aarde met hun ganse volheid, zowel mensen als dieren, de vogelen des hemels en de vissen der zee; En niet één haar noch één stofje zal verloren gaan, want het is het werk van Mijn handen.” (L. & V. 29 : 23—25)

In deze tekst kunt U duidelijk zien dat de woorden van de dichter, die U boven dit artikel leest, door de schriften bevestigd worden. De mens is zeker niet geschapen om te sterven. De schriften getuigen duidelijk van een opstanding omdat het het werk van Gods handen is.

Er zijn velen voor wie het moeilijk schijnt te zijn om in een lichamelijke opstanding te geloven, zij geloven wel, dat zij een lichaam zullen hebben maar een geestelijk lichaam zonder materie. Maar Joseph Smith verklaarde dat er niets zoals onstoffelijke materie bestaat, die wij geest zouden kunnen noemen, hetgeen wij als geest betitelen is ook een materie, doch fijner en reiner dan de materie waarmee wij in dit leven bekend zijn. (L. & V. 131 : 7)

Toen de Heiland na zijn opstan-

ding aan zijn discipelen verscheen, waren zij bevreesd, want zij dachten, dat zij een geest zagen. Hij stelde hen gerust en vertelde hun dat een geest geen vlees en beenderen zoals hij had (Luc. 24 : 39). En hij vroeg sommigen, die nog wantrouwend waren om Hem te betasten en de kruiswonden te bevoelen.

Toen de Heiland na zijn opstanding aan de mensen op het westelijke Halfrond verscheen verzocht Hij 2500 hetzelfde te doen. Na al deze bewijzen zijn er sommigen onder ons, die er nog niet in gelooven, dat de opstanding voor ons allen is, want zij beweren dat dit alleen met Christus het geval is geweest. Paulus wijst in zijn brief aan de Filippenzen, in het derde hoofdstuk en het éénnentwintigste vers, op dit wanbegrip: „Christus zal ons vernederd lichaam veranderen, opdat het gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam naar de werking waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen.

Deze leringen maken het wel zeer duidelijk, dat opstanding betekent, dat wij met een zuiver, gereinigd en onsterfelijk lichaam van vlees en beenderen voor eeuwig zullen leven. — Zij, die rechtvaardig waren en de geboden van God onderhouden hebben, zullen voor altijd in heerlijkheid en glorie leven, en zij, die het Evangelie verworpen hebben, zullen voor eeuwig van de tegenwoordigheid van God uitgesloten zijn.

In verband met de tijd van de opstanding zien wij, dat de eerste

Heiligen opstonden in die dagen toen de Heiland ook uit het graf verrees. Als wij in de toekomst kijken, dan zien wij dat de Schriften ons leren, dat alle rechtvaardigen zullen opstaan en de Heiland tegemoet zullen gaan wanneer Hij voor de tweede keer in alle glorie naar de aarde zal komen om duizend jaren in vrede te regeren. Maar de onrechtvaardige doden zullen tot aan het einde van die duizend jaren moeten wachten. In verband met deze eerste opstanding in de toekomst wordt ons het volgende gegeven: „En dan zullen de natiën der heidenen worden verlost en zij, die geen wet hebben gekend zullen deel hebben aan de eerste opstanding; en voor hen zal het verdragelijk zijn.” (L. & V. 45 : 54).

„En hierna zal een andere engel zijn bazuin doen schallen, die de tweede bazuin is; en dan komt de verlossing van hen, die van Christus zijn bij zijn komst, zij, die hun deel hebben ontvangen in de gevangenis, welke voor hun is bereid opdat zij het Evangelie mochten ontvangen en worden geoordeeld naar de mens in het vlees.” (L. & V. 88 : 99).

De tijd en de heerlijkheid van de opstanding wordt in de afdelingen 76 en 88 van de Leer en Verbonden heel duidelijk verklaard. Soms vraagt men naar de opstanding van de zonen des verderfs waarover in de 88ste afdeling gesproken wordt:

„En zij, die overblijven zullen eveneens levend worden gemaakt, doch zullen weer naar hun eigen

plaats terugkeren om datgene te bezitten, wat zij gewillig zijn om te ontvangen. Omdat zij zich niet wilden verheugen in hetgeen zij hadden kunnen ontvangen."

De Here is heel duidelijk in Zijn verklaring, dat allen zullen opstaan. Door het verlossingswerk van Jezus Christus zal de gehele aarde en alles wat er op leeft tot nieuw leven komen. De dood en het graf zijn overwonnen en allen zullen tot onsterfelijkheid opgewekt worden. En zoals de schriften het ons verklaren, zullen lichaam en geest nooit meer gescheiden worden.

Welnu, deze herstelling zal tot allen komen, zowel jong als oud, zowel gevangene als vrije, zowel man als vrouw, zowel goddeloze als rechtvaardige; en er zal zelfs niet zoveel als één haar van hun hoofd verloren gaan, maar alles zal tot zijn volmaakte vorm worden hersteld, zoals die nu is en allen zullen worden geroepen en voor de rechterstoel van Christus, de Zoon en God de Vader en de Heilige Geest gebracht worden, die een Eeuwige God zijn, om naar hun werken geoordeeld te worden. Hetzij goed of kwaad. Nu ziet, ik heb tot u gesproken aangaande de dood van het sterfelijke lichaam, en ook aangaande de opstanding van het sterfelijke lichaam. Ik zeg u, dat dit sterfelijke lichaam tot een onsterfelijk lichaam zal worden opgewekt; dat is, uit de dood, ja, uit de eerste dood, tot het leven, zodat zij niet meer kunnen sterven, en hun geest zich met hun lichaam verenigt om nimmermeer

te worden gescheiden; dus wordt het geheel geestelijk en onsterfelijk, zodat het geen verderf meer kan zien.

Zij, die het Evangelie gehoorzaamd hebben, hebben het eeuwige leven, ja, zelfs de heerlijkheid van het Celestiale Koninkrijk, anderen zullen wel of niet een heerlijkheid ontvangen al naar gelang zij hun levens hebben gekozen.

Er bestaat veel onwetendheid en wanbegrip omtrent het lot van kleine kinderen en dit heeft vaak veel verdriet en zorgen veroorzaakt voor hen, die hun kleine kinderen ontnomen zijn. Grote en vertroostende waarheden zijn hieromtrent door de profeet Joseph Smith aan ons geopenbaard; ten eerste, dat kleine kinderen als kleine kinderen op zullen staan en in hun verheerlijkte staat tot volwassenheid zullen groeien. En ook, dat kleine kinderen, die vóór de jaren van verantwoordelijkheid sterven, zonder zonde sterven en het celestiale Koninkrijk zullen beerven, zoals in de volgende teksten ons wordt verklaard: „Luister naar de woorden van Christus, uw Verlosser, uw Here en uw God. Zie, ik kwam niet in deze wereld om te rechtvaardigen maar om zondaren tot bekering te roepen, de gezonden hebben de medicijnmeester niet van node, maar zij, die ziek zijn; maar kleine kinderen zijn gezond, want zij zijn niet in staat om zonde te begaan; daarom is de vloek van Adam in Mij van hen weggenomen, zodat die geen macht meer over hen heeft; en in Mij is de wet der besnijde-

nis weggedaan. En op deze wijze maakte de Heilige Geest mij het Woord Gods bekend; Daarom mijn geliefde zoon, weet ik, dat het ernstig spotten is voor God kleine kinderen te dopen, zie, ik zeg tot u dat gij dit zult onderwijzen; Bekering en Doop voor hen, die tot de jaren van verantwoordelijkheid zijn gekomen, en in staat om zonde te bedrijven; ja, leer de ouders dat zij zich moeten bekeren en gedoopt worden, en zich als hun kleine kinderen moeten vernederen, en zij zullen allen zalig worden met hunne kleine kinderen. En hun kleine kinderen hebben geen bekering of doop nodig. Zie, de doop volgt de bekering ter vervulling der geboden en tot vergeving van zonden. Maar kleine kinderen zijn reeds sedert de grondlegging der wereld levend in Christus; wanneer dit niet zo is, is God een partijdig God, en ook een veranderlijke God en een aannemer des persoons; want hoeveel kleine kinderen zijn zonder doop gestorven! Daarom, indien kleine kinderen zonder doop niet zalig konden worden, moeten deze naar een eindeloze hel zijn gegaan. Zie, ik vraag u, dat hij, die denkt, dat kleine kinderen de doop nodig hebben, in bittere gal en in banden der ongerechtigheid is; want hij heeft geloof, hoop, noch naastenliefde; daarom indien hij zou worden weggenomen, terwijl hij dergelijke gedachten koestert, zou hij ter helle neder moeten dalen. Want vreselijk is de goddeloosheid om te denken, dat God

het ene kind zalig maakt wegens de doop en dat het andere om moet komen omdat het niet is gedoopt. Wee hun, die op deze wijze de wegen des Heren zullen verdraaien, want zij zullen omkomen, tenzij zij zich bekeren. Zie, ik spreek met vrijmoedigheid met gezag van God; en ik vrees niet wat de mens kan doen; want volmaakte liefde verdrijft alle vrees. En ik ben vervuld van naastenliefde, die eeuwige liefde is; daarom zijn mij alle kinderen gelijk, daarom heb ik kleine kinderen lief met een volkomen liefde; en zij zijn allen gelijk, en deelgenoten der zaligheid. (Moroni 8 : 8—17).

Zodoende zijn door de opstanding de woorden des Heren bevestigd: „En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid (Johannes 11 : 26). De enige werkelijke dood is de geestelijke dood, wanneer wij van de tegenwoordigheid van God uitgesloten zullen zijn door onze overtredingen (L. & V. 29 : 41).

Hetgeen wij gewoonlijk de dood noemen is slechts een poort tot de onsterfelijkheid, die eeuwig is. Elk van ons is daarom een onsterfelijke nakomeling van onze Hemelse Vader en uiteindelijk zullen wij allen meemaken wat de schriften beschrijven: „Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage hetgeen door het lichaam geschiedt, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed hetzij kwaad (II Kor. 5 : 10).

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

ROBERT, *het Haasje*

Josephine Pope

ROBERT was een haas maar iedereen noemde hem Bob. Bob woonde in een prachtig weiland en hij huppelde in de velden en zijn witte pluimstaart flipte met iedere sprong, die hij maakte, in de hoogte. Aan de éne kant van zijn holletje waren er velden met wortelen en aan de andere kant allemaal lange rijen kool. In zijn eigen weiland kon Robert lekkere klaver vinden. Het was voorjaar en alles was lekker mals en Robert had ook een lekker warm holletje en hij was zeker niet eenzaam want hij had heel wat broertjes en zusjes, neefjes en

nichtjes, maar toch was hij niet tevreden, omdat hij steeds maar naar één ding verlangde. Hij was helemaal niet gelukkig omdat hij ernaar verlangde om een zekere plaats met de naam „Pasen” te zien, want hij wilde zo graag een paashaas worden.

Zijn hele leven had Bob naar de verhalen van de andere hazen over Pasen geluisterd. Zij hadden hem verhalen over prachtig gekleurde eieren verteld en de paashazen, die de eieren naar de kinderen brachten. Elk voorjaar had Bob met grote oplettendheid de bezigheden in het weiland gadegeslagen of hij misschien ook een paashaas zou kunnen zien. Maar hij had nooit Pasen of een paashaas kunnen vinden.

Nu, op een heerlijke warme voorjaarsmorgen stond Bob eerder dan alle andere hazen op, want hij had besloten om een grondige speurtocht naar „Pasen” te gaan ondernemen. Hij krulde zijn snor eens extra goed en borstelde zijn witte pluimstaart flink op, nam twee grote wortels, die hij nog in voorraad had, onder zijn armen en stapte de wijde wereld in. Hij kroop onder het hek door, dat om het weiland heen was en spoedig was hij op de weg. De reis ging langs een weiland met prachtige gouden boterbloemen. Een wit en bruine koe stond er midden in en zij vroeg Bob: „Wie ben jij en waar ga jij zo vroeg in de morgen naar toe?” Bob antwoordde: „Pardon mevrouw, mijn naam is Robert en ik ben op zoek naar een plaats met de naam „Pasen”, zoudt U mij ook kunnen vertellen waar dat is?” „Moehoe,” loeide de koe, „als je nou zou vragen waar de boerderij was of het weiland met de zwart en witte koeien, zou ik je wel kunnen helpen, maar ik heb nooit van een plaats Pasen gehoord.”

Bob bedankte, zich uiterst beleefd en maakte gauw dat hij verder kwam; misschien had hij nog een heel lange reis voor zich tot naar Pasen.

Na een poosje zag hij een kleine groene kikvors met vlekjes op zijn rug. De kikvors zat lekker op een steen in de vroege ochtendzon te zonnebaden. Bob ging naar hem toe om hem de weg te vragen. De kikvors schrok zo, dat hij een grote sprong in de lucht maakte en tussen wat gras en varens belandde. Bob schrok daar nou weer zo erg van dat hij een wilde sprong naar achteren maakte en in een bos met klitten terecht kwam. Hij haalde een paar van die dingen weer uit zijn velletje en huppelde maar gauw verder. Voordat hij het wist, was hij in een bos. Hij hoorde hoe de vogeltjes in de toppen der bomen het hoogste lied zongen en hij kon vele andere dieren in de struiken onder de bomen horen. Dan zag hij er plotseling een, het was een jong hert. Bob dacht, dat een dier met zulke grote heldere ogen zeker veel heeft gezien en heel waarschijnlijk wist waar Pasen was. Bob sprak het hert aan, maar het hert antwoordde: „Ik wil je met alle plezier de schaduwrijke plekjes laten zien waar de herten spelen en waar je heerlijk koel water kunt drinken. Als je graag een nachtje bij ons wilt logeren zal ik je de bosjes laten zien waar je heerlijk veilig en warm kunt slapen.

Maar hier in de buurt hebben wij geen Pasen, ik heb er trouwens nooit van gehoord en ik heb ook nog nooit paarse en rode paaseieren gezien, alleen maar de eitjes die de vogelen hier in hun nestjes leggen. En dan paashazen, ik heb alleen maar hazen gezien zoals jij er een bent."

Bob zei: „Dank je wel, voor je hulp en voor je uitnodiging om bij jullie te komen logeren, maar ik moet verder, de morgen is al half om en ik moet opschieten. „Wacht even," riep het hert, "net buiten het bos is een grote weg waar de mensen van en naar de stad reizen. Ik ben er zeker van, dat een van hen je de weg zou kunnen wijzen." „Ik zal dan maar naar die grote weg gaan," zei Bob, en daar huppelde hij weer weg.

Na een poosje was Bob het bos al haast weer uit, maar nu voelde hij pas hoe moe hij eigenlijk was en hij had ook vreselijke honger, dus ging hij heerlijk in de schaduw van een sparreboom zitten en begon aan zijn wortel te peuzelen. Toen hij daar zo zat viel hij haast in slaap en hij dacht bij zichzelf: „Wat zou het heerlijk zijn om nu even een dutje te maken, maar ik moet verder!" En zodoende ging de reis verder.

Nu had hij de grote brede weg bereikt en auto's vlogen deze kant op en vlogen die kant op en zij gingen zeker veel te vlug, dat een klein haasje hun iets zou kunnen vragen. Er stond een wegwijzer aan de kant van de weg en Bob ging op het puntje van zijn tenen staan om te kunnen zien wat er op stond. De ene pijl wees naar een plaats die Groeneweide genoemd werd en de andere naar een plaats die Zoetewater heette. Maar er stond geen woord over Pasen op. Bussen en vrachtwagens vlogen zo maar aan Bob voorbij en maakten een hoop stof, dat Bobs roze neusje vreselijk irriteerde en aan het niezen maakte en zijn mooie schone velletje werd helemaal grijs van al dat stof.

Bob keek naar de hemel, de zon ging alweer onder en hij dacht bij zichzelf: „Ik moet maar eens gauw een lekker warm hoiletje voor de nacht zien te vinden." Hij ging weer van de grote weg vandaan en wandelde door een paar velden. Voordat het eerste sterretje aan de hemel blonk was Bob vast in slaap onder de sla van de een of andere boër zijn veld. Maar het was ook een vreselijk vermoeiende dag voor zo'n jonge haas geweest.

De volgende morgen werd Bob heel vroeg wakker. Iemand stond bij hem en het leek wel alsof hij uitgescholden werd. Toen Bob opkeek zag hij dat een grote witte hen voor hem stond. „Ha," dacht hij, „daar is nou iemand die mij zou kunnen helpen!" „Mevrouw de Hen, daar U in eieren doet, kunt U mij misschien vertellen of U ook paaseieren legt? En weet U misschien waar ik Pasen zou kunnen vinden?" De kip antwoordde: „Ik? Paaseieren gelegd? Wat een vraag, ik heb nog nooit iets anders dan kippeneieren gelegd. En trouwens, ik ben bezig om wurmen voor mijn ontbijt te zoeken, maak maar dat je weg komt

jongeman en pas op dat jij de sla niet aanraakt!!” Bob had wel in de gaten, dat de kip niet zo erg op hem gesteld was en hij maakte maar gauw dat hij weer weg kwam naar de grote weg. Vanmorgen waren er haast geen auto's op de weg en Bob besloot maar om een beetje langs de weg te gaan lopen.

Hij liep en liep en voordat hij het wist kwam hij langs de velden en tuinen en er stonden huizen aan de kant van de weg. „Ik moet nu wel in de stad zijn,” vertelde hij zichzelf. „Oh, daar is een dier dat ik ken. Een paard. Het trekt een melkwagen.” Bob huppelde er gauw naar toe: „Ben jij een stadpaard?” „Ja,” antwoordde het paard, „ik woon in de stad!” „Zou jij mij dan kunnen vertellen waar Pasen is? Ik wil er graag naar toe en een paashaas worden!” „Het lijkt alsof ik eens van Pasen heb gehoord,” zei het paard, „maar het is niet in mijn melkwijk, dus ik denk niet, dat ik je veel zou kunnen helpen!”

Bob bedankte en ging verder. Voor een heel poosje had hij nu al op een voetpad gewandeld. Zij voeten waren niet aan zo'n harde straat gewend en zij waren moe en deden zeer. En hij had ook honger. Het leek wel uren geleden sinds hij zijn laatste wortel gegeten had en hij was op zoek naar een weiland of een tuin of maar een heel klein stukje gras. Maar alles wat er was, was een harde, grijze straat. Wacht, wat was dat daar aan het eind van de straat? Een hek? Een bloementuin. Misschien was daar wel een beetje klaver.”

Bob huppelde heel vlug de hele straat uit. Waarachtig, het hekje van de tuin stond open. Hij gluurde naar binnen. Wat zag het daar netjes uit! En er was in het midden van de tuin een aardig stukje met klaver. Hij huppelde door het hekje en daar zat hij in het midden van de klaver net als thuis. Tevreden deed hij zich aan de klaver te goed. Nu, wat was dat? Aan zijn rechter achterpoot. Het was rond en glad en had de kleur van de hemel. En daar was een roze en daar een paars? Zij zijn overal in alle kleuren van de regenboog, zouden zij . . . zouden het paaseieren kunnen zijn? „Ja, ja,” riep Bob, „het zijn paaseieren!!” Terwijl Bob daar zo zat en de eieren bewonderde, hoorde hij zachte voetstappen achter zich. Toen hij omkeek zag hij een klein meisje en een jongen. „Kijk eens wat wij gevonden hebben!!” riepen zij. „Een echte paashaas! Wij kwamen in de tuin om naar paaseieren te zoeken en hebben ook een echte paashaas gevonden.”

„Een paashaas?” dacht Bob, „waar is dan een paashaas? Ik wil de paashaas ook zien.” Hij keek overal maar hij kon nergens een paashaas zien. Toen zag hij dat die kinderen stralend van vreugde naar hem stonden te kijken. Toen keek Bob ook naar zijn mooie velletje en naar de mooie witte pluimstaart en heel verbaasd dacht hij: „Misschien ben ik die paashaas wel!” Ja, hoor, en hij was de paashaas.

De macht van Satan

OM WONDEREN TE VERRICHTEN

Joseph Fielding Smith.

Door alle eeuwen heen en in alle landen hebben mannen en vrouwen hun occulte en mystieke machten gebruikt, ja zelfs tot het verrichten van wonderen en het genezen van zieken. Waarzeggers, tovenaars en sterrekijkers werden aan de hoven van de oude koningen gevonden. Zij hadden zekere machten waardoor zij de problemen en dromen enz. van de koningen uitlegden en vergoddelijkten. Een van de treffendste voorbeelden hiervan is wel toen Pharao de „wijzen en de tovenaars” riep. En zoals wij in Exodus lezen gebod hij hen enige wonderen, die Mozes en Aäron op Gods bevel verrichtten na te bootsen. Toen Aäron zijn stok op de grond wierp en hij een slang werd, zo wierpen ook de tovenaars hun stokken op de grond en ook zij werden slangen. Toen nu Aäron zijn stok over de rivier strekte, werd het water in bloed veranderd en alle vissen stierven. „Doch de Egyptische tovenaars deden óók alzo met hun bezweringen. Toen Aäron zijn stok, over de rivieren, stromen en poelen uitstrekte kwamen er vorsen en bedekten het gehele land. „Toen deden de tovenaars óók alzo met hun bezweringen en zij deden vorsen over het Egypteland opkomen. (Exodus Hfdst. 7 en 8). Verder konden de tovenaars niet gaan. Ook slaagden de tovenaars er niet in om de droom van Farao in de dagen van Joseph uit te leggen omdat deze van God was, maar Joseph, die het Priesterschap bezat, kon hem wel uitleggen. Hetzelfde was het geval met de droom van Nebukadnezar, waarin hij het beeld zag. De sterrekijkers slaagden er niet in om hiervan een uitleg te geven, omdat deze droom van God was, maar Daniël, die met het Priesterschap bekleed was, kon de vertaling geven. Zelfs op de huidige dag verrichtten de tovenaars van India vele wonderbaarlijke dingen.

Er bestaat geen twijfel, dat Satan grote macht heeft en dat hij als een engel des lights kan verschijnen. In deze vorm verscheen hij op de oever van de Susquehanna rivier om de herstelling van de sleutelen van het Priesterschap tegen te gaan maar Michaël zag zijn plannen en zij werden vernietigd. (Zie L. & V. 128 : 20; vergelijk ook L. & V. 129 : 8).

Jacob, de zoon van Lehi, beweerde het volgende in zijn leringen, namelijk, dat wanneer geen verlossing geweest zou zijn... „onze geesten aan hem gelijk hadden moeten worden: duivels, engelen van een duivel, uitgesloten uit de tegenwoordigheid van onze God, om bij de vader der leugens te vertoeven in ellende, waarin hij zelf ook is; ja, gelijk aan dat wezen, dat onze eerste ouders bedroog, dat zich bijna verandert in een engel des lights, en de kinderen der mensen aandrijft tot het

stichten van geheime moordbenden en het verrichten van allerlei andere geheime werken der duisternis.” (II Nephi 9 : 9) Korihor, die getracht had om de Nephieten te bedriegen, gaf toe dat Satan aan hem verscheen als een engel en hem vertelde wat hij de mensen moest onderwijzen. (Zie Alma 30 : 53).

Toen Joseph Smith en enige andere broederen van Missouri naar Kirtland reisden en zich in McIlwaine's Bocht aan de Missouri rivier gelegerd hadden, zag Elder William W. Phelps „in een open gezicht bij klaarlichte dag, hoe Satan met afgrijselijke macht over de wateren ging; anderen hoorden het tumult maar zij zagen niets” (D.H.C. Vol. 1. bldz. 203). De Heiland verklaarde dat Satan de macht had om de lichamen van mannen en vrouwen te binden en hun lichaam op een pijnlijke manier aan kan tasten. (Matth. 7 : 22—23; Lucas 13 : 16). Als Satan de macht heeft om lichamen te binden, dan heeft hij ook de macht om lichamen los te laten. Wij moeten indachtig wezen, dat Satan grote kennis heeft en daardoor grote macht kan uitoefenen en tot zekere mate de elementen kan controleren tenzij een grotere macht ingrijpt.

Paulus noemde Satan in zijn brieven naar de Efeziërs: „De overste van de macht der lucht, van de geest die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid.” (Efeze 2 : 2).

Wanneer een man in de naam des Heren komt en zieken geneest en andere machtige wonderen doet, komt hij niet met het geschetter van trompetten en hij zal ook geen reclame voor zijn handelingen maken. En verder zal hij geen ondoorgrondbare leer onderwijzen. Hij zal de mensen niet vertellen om tot een kerk toe te treden — welke kerk dit dan ook mag zijn; maar hij zal een zuivere leer verkondigen namelijk van geloof, bekering en doop voor de vergeving van zonden en van handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes. Wanneer iemand komt en zijn eigen leer verkondigt, ook al verricht hij wonderen, en als hij dit doet opdat het door de mensen gezien kan worden en hij zijn eigen daden aanprijst, is dit zeker een teken, dat hij niet uit goddelijke aanstelling handelt. Op ontelbare gelegenheden genas de Heiland zieken en maakte de blinden ziende maar ieder keer vermaande Hij hen, zeggende: „Ziet, dat niemand het te weten komt!” Dergelijke vermaningen kunnen wij vinden in Matth. 9 : 30; 12 : 9—12; Marcus 3 : 10—12; 7 : 32—36; 8 : 22—26.

In deze bedeling des tijds heeft de Here de ouderlingen der Kerk onderwezen, dat wanneer zij nederig zouden voortgaan zij in Zijn naam „vele wondervolle werken zullen doen; duivelen uitwerpen; zieken genezen; de ogen der blinden opendoen; en de oren der doven openen; en de tong van de stomme zal spreken,” maar Hij heeft ook gezegd: „Doch Ik geef hun een gebod, dat zij zich niet op deze dingen moeten beroemen, noch ze voor de wereld bespreken; want deze dingen zijn u tot uw nut en tot zegen gegeven.” (L. & V. 84 : 66—74).

Voor onze jongeren

Daadwerkelijke

MOED!

Jim McFarland.

Men zegt, dat wij een bijzonder volk zijn. Als leden van onze Kerk onderscheiden wij ons door ons geloof, want wij zijn een uitverkoren volk, dat uit de duisternis in het licht van het herstelde Evangelie geroepen is. Wij zijn er toe geroepen om getrouw de waarheid van dit heldere licht te volgen, dat ons voor alle verzoeken en verleidingen zal bewaren en uiteindelijk veilig in de haven loodsen. Door de eeuwen heen, is de waarheid, die wij vol trots verdedigen, nooit veranderd. In de dagen van ouds ondergingen de jonge mensen haast dezelfde verzoeken als de jonge mensen in onze dagen, want er zijn altijd bijzondere jongelui geweest; bijvoorbeeld Daniël.

Toen Daniël nog een heel jong man was, kwam hij in een toestand, die, als hij zich had laten beïnvloeden, zijn geloof uitgeblust zou hebben. Hij en drie andere gevangenen uit Israël waren bestemd om een opvoeding van drie jaren te genieten aan het hof van de koning van Babel om later diens per-

soonlijke dienaren te worden. Het eten en drinken, dat men Daniël en zijn makkers aanbood en ook de geestelijke en morele standaarden waren volgens hem ongezond, zodoende verzocht Daniël de koning of hij en zijn makkers gedurende de volgende tien dagen water en groenten zouden mogen eten inplaats van het eten van des konings tafel. Het resultaat was wel verbazend, want het werd de drie jonge mannen toegestaan om niet alleen gedurende tien dagen maar gedurende de drie volgende jaren het door hen begeerde voedsel te nuttigen.

Aan het einde van deze drie jaren werd het bewezen, dat deze drie jonge Israëlieten lichamelijk en geestelijk beter ontwikkeld waren dan de anderen, die dezelfde opvoeding hadden genoten maar van des konings tafel gegeten hadden, ja, zij waren zelfs verstandiger dan de wijzen van Babel. Men kon hun voortreffelijkheid slechts naar de God, die de jongelingen zonder schaamte dienden, terugvoeren. Daniël had niet alleen de

moed om het eten van de koning te weigeren maar hij had ook de moed om voor de koning te staan en zijn geloofsovertuiging aan hem te verklaren. Omdat Daniël er met veel geloof en moed op stond, om voor zichzelf en de anderen het voedsel te verzekeren, dat in overeenstemming met hun overtuiging was, werd hem veel macht in het koninkrijk toegekend.

De vaste overtuiging, die Daniël had, had hij niet in één dag ontvangen, maar zij werd langzaam gekweekt. Door een rein en goed leven was deze jongeman tot een voorbeeld van daadwerkelijk geloof en schitterende moed gegroeid.

Wij zijn een bijzonder volk door de principes en standaarden, die wij volgen. De jonge mensen in de Kerk worden aangespoord om volgens een zeer strikte morele wet te leven. Wij geloven er in om onze lichamen en geesten rein en gezond te houden door er geen onreine dingen of gedachten in op te nemen. Ons wordt gezegd, dat de verhalen en grapjes, die wij vertellen en de boeken en kranten, die wij lezen, van zo'n aard moeten zijn, dat zij in de tegenwoordigheid van God aanneembaar zouden kunnen zijn, want waarlijk: „De Glorie van God is Intelligentie!”

Het is de zending van hen, die dit licht ontvangen en het aan de andere mensen der wereld te laten zien, en hen te tonen, dat wanneer men een strikt en rein leven leven leidt men gelukkig zal zijn en de kracht ontvangen zal om alle verleidingen te weerstaan.

Om dit te kunnen doen moeten wij de moed hebben om voor de gehele wereld op te kunnen staan en ons geloof verdedigen.

Daadwerkelijk geloof werd door een van onze eerste zendelingen getoond. Toen hij de waarheid in een van de Zuidelijke staten van de Verenigde Staten verspreidde, werd eens door een aanvoerder van wat gepeupel het bevel gegeven: „Schiet op die man!” en hij wees op Rudger Clawson. Twaalf mannen richtten hun geweren op hem. Hij keek in hun nietszeggende en toch zijn doodsvonnissprekende gezichten, vouwde zijn armen en zeide: „Schiet dan maar!” Het werd nacht om hem heen, hij kon niets meer zien, hij voelde alleen maar de tegenwoordigheid van de engel des doods. En na een ogenblik, het leek wel een eeuwigheid, hoorde hij heel uit de verte een ander bevel: „Niet schieten!” Zijn beheerste geloof in God en zijn koele moed hadden hem behouden.

Het moedige geloof, dat hier aan de dag gelegd werd was zeker niet het voortvloeiende van dat éne ogenblik maar was veel meer een solide muur van geloof en moed, die op een vaste overtuiging van het Evangelie gebouwd was. Hij had het Evangelie van Johannes gelezen en hij geloofde wat daar stond: „Deze dingen heb ik tot U gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen.” (Johannes 16: 33).

Wat een grote belofte is dit voor ons! Het geeft niet waar wij ons

in deze wereld bevinden, overal zullen wij verleidingen en moeilijkheden ontmoeten, maar dan zal de Geest Gods ons leiden. Het enigste wat onze Hemelse Vader van ons verlangt is om geloof te hebben en moedig te zeggen. „Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet,” en dat wij getrouw tot het einde hiernaar zullen leven, want waarlijk, als het einde komt zullen wij slechts door ons geloof leven.

Elke dag komt de beproeving tot ons. Toen ik verleden jaar met vierennegentig andere jonge mannen uit alle delen van de Verenigde Staten vergaderde, was ik in een zeker opzicht een éénling, omdat mijn geloofsovertuiging van de hunne verschilde. Daar de vergaderingen in het midden van Chicago gehouden werden, werd ik veelvuldig uitgenodigd om nachtclubs te bezoeken, mij werden alcohol en sigaretten aangeboden. Als ik toen de moed niet had gehad te weigeren weet ik zeker, dat het heldere licht, dat mij nu leidt, zeer verflauwd zou zijn. Ik ben dankbaar voor het geloof, dat God mij gegeven heeft.

Deze waarheid waarin wij geloven, werd buitengewoon goed door Elder Richard L. Evans onder woorden gebracht, toen hij tot jonge mensen sprak, die genoodzaakt waren om hun thuis te verlaten. „Fundamenteel beschouwd bestaat er maar één leefregel. Iets wat thuis niet goed of ethisch is, dat is ook niet goed of ethisch als wij van huis zijn. Als iets moreel of geestelijk niet geoorloofd was waar wij vandaan komen, dan is

het ook niet geestelijk en moreel geoorloofd waar wij naar toe gaan. Op één zekere dag wanneer wij onze reizen beëindigd hebben, willen wij allen graag terugkeren waar wij vandaan gekomen zijn en het leven van vroeger weer opnemen, maar het is goed om het in onze gedachten te houden, dat wij onze persoonlijkheid niet zo vlug als onze omgeving kunnen veranderen. Wij kunnen onze kleuren niet zo vlug als een kameleon veranderen en weer tot onze oorspronkelijke kleur terugkeren.

De kleuren van ons karakter hebben heel in het bijzonder de neiging om zich er tegen te verzetten om zich te veranderen, in het bijzonder van de donkere naar de lichtere tinten!”

(Elder Richard L. Evans . . . This Day and Always”).

„Daniël veranderde de leefregels niet, toen hij van huis weg was en ook Elder Clawson niet! Wij hoeven echter niet met het gepeupel in aanraking te komen of ver van huis te zijn om ons geloof moedig te leven.”

Elke dag biedt ons de gelegenheid om de waarheid in ons helderder te laten schijnen, doordat wij met moed en geloof alle verleidingen weerstaan.

Als wij door ons dagelijks leven een geloof kunnen ontwikkelen, dat daadwerkelijk en moedig is, dan zullen wij met een vaste overtuiging zoals Paulus kunnen zeggen: „Want ik schaam mij het Evangelie van Christus niet, want het is de macht Gods tot zaligheid voor een iegelijk, die gelooft!” (Rom. 1 : 16).

Een briefje van Nora...

RUTH K. KENT

Dirk zat met een potlood in zijn hand en een blocnoot op zijn schoot naar de vaas op de schoorsteenmantel te kijken. Het was een goedkoop en lelijk ding. Nora had eens geklaagd: „Het deugt nergens voor, alleen maar om stof te vangen, ik laat het nog eens vallen.” „Nou, wacht eens, we kunnen dat ding toch voor iets gebruiken,” onderbrak Dirk. „Wij zijn er heus niet rijk genoeg voor om er altijd bloemen in te zetten,” meende Nora. „Dat weet ik, maar laten wij er een klachtenbus van maken! Als wij enige klachten hebben, dan zullen wij ze opschrijven en als wij een antwoord op de klacht hebben ook, en dat briefje dan in de vaas doen voor de ander. Op die manier zullen wij nooit ruzie krijgen, want er zijn er tenslotte twee nodig om ruzie te maken!” „’t Lijkt me wel lollik,” zei Nora. — Nu twijfelde Dirk even, het was niet zijn bedoeling om er lol mee te hebben. Gedurende de laatste week had hij er feitelijk drie briefjes ingedaan. Een was omdat zijn overhemd niet stijf genoeg was, het andere omdat de knolletjes te waterig waren en een ander omdat het eten té laat op tafel was. Nora wist, dat hij er een vreselijke hekel aan had als het eten niet op tijd op tafel stond. Maar zij had niet een van de briefjes beantwoord, zij hadden zelfs drie dagen in de vaas ge-

legen. Toen zei hij: „Wat zou jij er van denken als wij verschillende kleuren papier zouden gebruiken, dan hoeven wij tenminste onze eigen briefjes niet te lezen. Gebruik jij van nu af aan blauw papier, goed?” Nora keek verbaasd op, en dan zei zij: „Ik weet niet wat ik schrijven moet!”

Na die tijd waren Dirks briefjes altijd netjes op tijd verdwenen maar er lag nooit een briefje van Nora in de vaas, niet eens een antwoord op zijn klachten. Op een zekere avond kwam zij zelfs meteen uit de keuken en las hem een les omdat de kraan nog steeds lekte en ze nam niet eens de moeite om een briefje te schrijven. Het was duidelijk voor Dirk dat zij niet mee wilde doen.

Dirk had haast de moed opgegeven om nog meer briefjes te schrijven maar vanavond was het een ander geval. Hij nam een potlood op en kauwde geducht op het puntje er van. Vanavond zou hij haar eens een flinke uitbrander schrijven. Hij was nu al een half uur thuis en er was nog geen teken van Nora of zijn eten. Waar zij toch kunnen zijn, zij wist dat hij er op stond zijn eten op tijd te hebben. Misschien was zij wel boos over de briefjes? Maar als dat het geval was, waarom schreef zij het hem dan niet? Het was waar, ze deed meer stijfjes in zijn hemden en de knolletjes waren

niet waterig meer. Maar, dat gaf niet, vanavond zou hij haar eens een goede brief schrijven. Dan zou hij hoed en jas gaan aantrekken en naar zijn moeder gaan. Daar zou het eten wel op tafel staan. Hij kende zijn vader — als het eten bij hem niet op tijd op tafel was, dan zou er wat zwaaien. „Lieve Nora,” schreef hij, „je schijnt het te vergeten dat ik mijn eten graag op tijd op tafel zie. Je schijnt verschillende dingen in de laatste tijd vergeten te hebben, wij hadden toch afgesproken om deze vaas te gebruiken om onze moeilijkheden met elkaar te beslechten. Laten wij hierover nog eens praten. Dirk.” Hij vouwde het briefje zorgvuldig. Daar, dat zou haar leren.

Hij ging naar boven, waste zijn handen en trok een schoon hemd aan. Het is goed als je nog een moeder hebt waar je naar toe kunt gaan! Een man zou anders verhongeren! Hij kon zich goed herinneren hoe zijn moeder zich altijd naar huis haastte om eten voor vader klaar te maken. Hij kon zich ook nog de tijd herinneren toen Nora ziek was en moeder zo goed was om te komen helpen, maar hoe zij altijd naar huis ging als etenstijd naderde om het eten voor vader te maken en hem, Dirk, voor zichzelf liet zorgen en hoe akelig Dirk zijn vader vond.

Hij ging langzaam de trap af. Het was toch wel een beetje belachelijk hoe moeder achter vader moest lopen. Zou hij nu werkelijk willen, dat Nora ook zo was? Misschien was ze wel naar de stad gegaan en had de bus gemist. Of mis-

schien is er iets anders gebeurd. Zij zou vast wel een goede verontschuldiging hebben en hij had er niet eens de kans toe gegeven.

Dirk ging vlug naar de vaas toe en haalde het briefje er weer uit en was heel dankbaar, dat Nora het niet gelezen had. Hij verscheurde het ding en gooide het in de kachel. Dan ging hij naar de keuken toe en daar vond hij aardappelen, die alleen maar gebakken hoefden te worden en wat koud vlees. Dirk was net bezig met wat rhabarber, die hij ook in de kast vond, toen Nora binnen kwam vliegen. „Het spijt mij, dat ik zo laat ben,” zei zij, „ik weet dat je het vreselijk vervelend vindt als je eten niet op tijd klaar is.” Hij nam haar even in zijn armen: „Ik was een beetje bezorgd over jou, maar nu is het weer in orde, je hoeft niet te denken dat jij net als moeder altijd naar huis hoeft te vliegen om eten klaar te maken.” „Je vergeeft me dan?” vroeg Nora. „Kom eens mee lieve schat, dan zal ik je laten zien hoeveel!”

Hij ging naar de huiskamer en van de schoorsteenmantel nam hij de lelijke vaas en liet haar op de grond vallen. „Daar,” zei hij, „van nu af aan zullen wij onze meningsverschillen als alle andere mensen uitkibbelen!” „Kibbelen wij dan?” vroeg zij glimlachend.

Dirk hoorde het helemaal niet omdat hij een klein stukje blauw papier tussen de scherven van de vaas opraapte. „Wat is dat?” „Heb je het niet gelezen?” vroeg Nora. Zij stond te wachten terwijl hij het las. „Lieve Dirk, je moeder

is ziek en zo ben ik even weg om eten voor je vader klaar te maken. Ik zal zo gauw mogelijk weer thuis zijn. Het spijt mij dat je eten misschien wel een beetje laat zal zijn, maar probeer toch maar een beetje van mij te houden, want ik hou heel veel van jou. Nora.”

Dirk nam haar weer in zijn armen: „En nu heb ik die vaas stuk gemaakt waar jij net begonnen bent om van die mooie briefjes te schrijven.” „Ik vertel het je veel liever,” zei Nora, „en ik hoor het je veel liever vertellen,” was Dirks antwoord.

VERZORGD DOOR
ELDER A. L. LYON

Een van de grootste vijanden van onze vooruitgang is *onverschilligheid*. Als wij ons hier niet tegen verzetten, dan zullen wij uiteindelijk het werk, dat wij verrichten, verwaarlozen en alle aandacht voor onze medemenschen verliezen. Als wij een houding aan gaan nemen, dat wij alles weten en niemand ons iets kan vertellen en volkomen tevreden met onszelf zijn, dan zullen wij zeker niet veel vooruitgang maken. Slechts het streven naar hogere idealen en betere resultaten zal onze vooruitgang bevorderen.

„Voor hem, die niet met zichzelf tevreden is, is niets onmogelijk!”

Deze regels zijn zeker ook op muziek en de menschen, die met muziek omgaan van toepassing. Als wij jaar na jaar dezelfde liederen

herhalen zonder enige aandacht er aan te besteden om ze mooier te laten klinken en alle fouten erin te verbeteren, dan vervallen wij ook in de zo zeer gevreesde onverschilligheid, die onze vooruitgang belemmert.

In onze zangoefeningen gedurende de Zondagschool willen wij zeker niet onverschillig zijn en keer op keer dezelfde fouten maken en daarom zullen wij ook deze maand weer enkele liederen behandelen en zullen gezamenlijk trachten alle fouten, die wij maken, te verbeteren.

De liederen zijn:

Eert den Profeet — No. 66.

Dit bekende lied gaat over de profeet Joseph Smith. Onze fout in dit lied bevindt zich in het koor,

namelijk in op één na de laatste regel: „Door wreedaards gekweld...” De lettergreep „wreed” krijgt twee noten en wij hebben een neiging om een (B) inplaats van een (A) als tweede noot te zingen. Laat uw organist de melodie eens doorspelen met beide handen, de linker hand één octaaf lager dan de rechter, en laat uw gemeente het verschil horen.

Zielslief heeft 't Hart van de Hereder — No. 86.

Laten wij hier eens naar de regel „Goud van het zuiverst allooi” zien! Hier gaat men in de meeste gevallen té ver naar beneden van „verst” naar „al”, vaak helemaal naar (F) waar het in werkelijkheid maar één noot lager is: van (Bb) in „verst” naar (Ab) in „al” en dan weer terug naar (Bb) in „looi”. Misschien klinkt dit alles erg technisch maar als u naar de muziek kijkt en met dit artikel ver-

gelijkt zal het u zeker duidelijk worden.

Er is een Heuvel, ver van hier — No. 93.

In dit lied bevindt zich een rythmische moeilijkheid. In de vijfde maat van de vierde regel krijgt het woord „stond” twee noten één halve en dan één hele). Graag wordt de eerste als een hele noot gezongen waar dit maar een halve moet zijn en de tweede is dan de hele, want daarboven staat de fermate. Het rythme van dit lied mag niet onderbroken worden, behalve daar waar de muziek het aangeeft.

Als er andere fouten in de liederen gemaakt worden, dan die waarop wij in deze artikelen wijzen, wilt u dan trachten om ook deze te verbeteren? Zoals u weet heeft elke gemeente haar eigen moeilijkheden en dit is slechts een algemene handleiding.

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Horstmanshoff, Stephen James; 8 Januari 1956 te Delft.

Koning, Nicolaas Lucas Franciscus Cornelis; 29 Januari 1956 te Schiedam.

Koning, Johannes Cornelis Christiaan; 29 Januari 1956 te Schiedam.

Koning, Michiel Johan Lodewijk Willem; 29 Januari 1956 te Schiedam.

Hermann, Wanda; 5 Februari 1956 te Haarlem.

Hermann, Sonja; 5 Februari 1956 te Haarlem.

Hermann, Gaby; 5 Februari 1956 te Haarlem.

GEDOOPT:

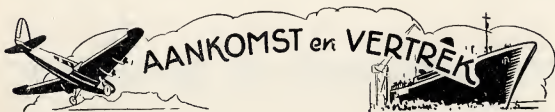
Dekker, Rinus; 27 Januari 1956 te Rotterdam Zuid.
Gerbers, Hinrich Johannes; 27 Januari 1956 te Rotterdam Zuid.
Rietveld, Bastiaan; 27 Januari 1956 te Rotterdam Zuid.
Koning, Willem; 27 Januari 1956 te Schiedam.
Koning, Francisca Cornelia van Houtert; 27 Januari 1956 te Schiedam.
de Waal, Leendert Adrianus; 27 Januari 1956 te Rotterdam Noord.
van Rosmalen, Bernardus Hendrikus; 27 Januari 1956 te Vlaardingen.
Fukking, Fokke Arnoldus; 27 Januari 1956 te Amsterdam.
de Jongh, Johannes; 27 Januari 1956 te Amsterdam.
de Jongh, Woutertje Pelster; 27 Januari 1956 te Amsterdam.
van der Linde, Johanna Annegen; 27 Januari 1956 te Haarlem.
Hermann, Aleida Jeanette Frieda; 27 Januari 1956 te Haarlem.
Londt-Schultz, Justene Whitton; 27 Januari 1956 te Haarlem.
Bracke, Alfred Armand; 19 Februari 1956 te Antwerpen, België.
Engelbert, Eugene Marc Hubert; 19 Februari 1956 te Antwerpen, België.
van Gogh, Adriana Maria Seerden; 19 Februari 1956 te Antwerpen, België.
Egas, Bastiana; 21 Februari 1956 te Rotterdam Zuid.

OVERLEDEN:

Koopal, Jan; 11 Februari 1956 te Zwolle.

GEORDEND:

Ekelschot, Johannes Wilhelmus; als Diaken, 6 November 1955 te Haarlem.
van Hensen-van Uningen, Pieter Jan; als Diaken, 12 Februari 1956 te Gouda.
Portier, Frans Willy; als Diaken, 12 Februari 1956 te Ede.
de Groot Marinus; als Diaken, 29 Januari 1956 te Utrecht.
Krommenhoek, Hans Herman; als Ouderling, 19 Februari 1956 te Rotterdam Noord.
van Ree, Cornelis Johannes; als Ouderling, 26 Februari 1956 te Utrecht.
van Bree, Egbertus Hendrikus; als Ouderling, 26 Februari 1956 te Utrecht.
Bredewoud, Adrianus Gerardus; als Ouderling, 26 Februari 1956 te Utrecht.
Giezenkamp, Marinus Christiaan L.; als Priester, 26 Febr. 1956 te Rotterdam Noord.
Scheefhals, Ernest Otto; als Diaken, 26 Februari 1956 te Rotterdam Noord.
Dettingmeijer, Theodorus Johannes; als Diaken, 26 Februari 1956 te Rotterdam N.

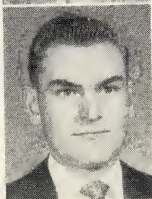
AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Alton M. Pugh; van Glendale, Utah naar Rotterdam Zuid.
Homer D. Capener; van Riverside, Utah naar Rotterdam Noord.
Reed D. Sieverts; van Salt Lake City, Utah naar Amsterdam.
Richard S. Lemon; van Bountiful, Utah naar Apeldoorn.
Kenneth J. LeMond; van Orem, Utah naar Zendelingenschool te den Haag.
Kenneth L. Butler; van Ogden, Utah naar Zendelingenschool te den Haag.
Richard R. Walters; van Rexburg, Idaho naar Nijmegen.

Richard R. Walters

Kenneth J. LeMond

Kenneth L. Butler

Homer D. Capener

Alton M. Pugh

Richard S. Lemon

VERTROKKEN:

Joe Ann E. Smith

Joe Ann E. Smith. Aangekomen 25 Januari 1954. Vertrokken 27 Februari 1956.

Werkzaam geweest: den Haag, Rotterdam, Haarlem als Bijenkorf Meisjes Overzienster.

Blanche A. Erickson. Aangekomen 27 Maart 1954. Vertrokken 27 Februari 1956.

Werkzaam geweest: den Haag, Rotterdam, Haarlem.

Blanche A. Erickson

OVERGEPLAATST:

Sieverts, John W.; van Delft naar Amsterdam.

Hart, Darrell H.; van Nijmegen naar Rotterdam Zuid.

Hansen, Fred; van Apeldoorn naar Rotterdam Noord.

Marston, John C.; van Rotterdam naar Gent, België, als G.P.

Pattillo, Elwin R.; van Rotterdam Zuid naar Delft, als G.P.

Midgley, Duane V.; van Leeuwarden naar Rotterdam Zuid.

Westra, Gerald J.; van Rotterdam naar Leeuwarden, als G.P.

Greenall, Charles E.; van Gent, België, naar Zeist als G.P.

Poelman, B. Lloyd; van Zeist naar den Haag als Overziener der Zendelingenschool.

Thomas, Gerald E.; van Rotterdam Zuid naar Enschede.

Dag Allemaal!!!

Katrijn en ik kunnen haast niet meer wachten! Jullie ook niet?

Nou, nu moeten jullie niet vragen waarop! De O.O.V.-Conferentie natuurlijk! We hebben al flink gespaard, dat we genoeg centjes zullen hebben om in Mei naar Rotterdam te kunnen trekken.

't Jonge, 't jonge, het zal een superfijne tijd worden! Zaterdagmiddag begint het al met de Muziekwedstrijden en het Zendingskoor zal dan repeteren. Wat heerlijk zal het zijn om in zo'n groot koor te kunnen zingen! Vinden jullie ook niet? En dan 's avonds! Jullie komen toch zeker ook naar de grote feestavond? 't Gaat reuze worden, ik heb Katrijn de eerste dans al beloofd! Wat zeggen jullie daarvan?

Zondag wordt het hoogtepunt, want dan zullen wij allemaal tezamen in de nieuwe Kerk in Rotterdam zijn en ik weet nu al, dat er vele goede toespraken gegeven zullen worden, die ons zullen opbouwen en geestelijk verrijken. Wat zal dat Zendingskoor mooi voor ons gaan zingen die dag! Katrijn en ik houden zo van de muziek in onze Kerk!

Nu en dan komt Maandag, dan gaat er iets heel bijzonders gebeuren, want als het weer goed is, zullen wij een getuigenisvergadering buiten houden. Het zal heel vroeg in de morgen zijn, hoor, als de dauw nog op het gras ligt. En ik weet, dat wij allen door de prachtige natuur en de vele fijne getuigenissen geïnspireerd zullen worden en dat geen van ons zal kunnen blijven zitten.

Natuurlijk wordt er ook weer aan sport gedaan! Ha, ha-ha-ha ik zie me nu al. Ik doe mee aan het gecostumeerde voetballen!! Misschien hebben de meisjes ook nog wel een voetbalteam op touw gezet! Ik ga ook mee doen aan de wedstrijden in het openbaar spreken en Katrijn heeft toch zo'n prachtig verhaal te vertellen! Het zal geweldig worden! Weten jullie nou waarom wij niet kunnen wachten?

Nu, wij zullen maar „Tot Ziens“ zeggen,

tot 19, 20 en 21 mei in Rotterdam op de O.O.V.-CONFERENTIE.

BOEKENNIEUWS

*Een keuze van waardevolle boeken die op uw
boekenplank een ereplaats moeten hebben.*

*

NEDERLANDSE LECTUUR:

De Artikelen des Geloofs	f 5,50
De Leer en Verbonden	„ 3,50
De Leringen van Joseph Smith	„ 2,25
De Leringen van Joseph Smith (volledig)	„ 5,50
De Parel van Grote Waarde	„ 1,50
De Profeet der Mormonen	„ 0,10
De Weg tot Volmaking	„ 2,—
Een doeltreffend Plan voor Zendingswerk	„ 1,50
Een Redelijke Theologie, door John Widtsoe	„ 0,60
Een Stelselmatig Plan voor het onderwijzen van het Evangelie	„ 1,50
Familietabellen	„ 0,03
Genealogische formulieren	„ 0,03
Het Boek van Mormon	„ 3,50
Het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en Parel van Grote Waarde, in één band gebonden	„ 9,—
Joseph Smith vertelt zijn eigen geschiedenis	„ 0,10
Practische Verwijzer	„ 0,50
Stralend van Levend Licht-boekjes	„ 0,15
Tractaten los	vrij
Zangboek (gestencilde uitgave)	„ 1,—

ENGELSE LECTUUR:

A friendly discussion	f 0,40
Family group sheets	„ 0,03
Pedigree charts	„ 0,03
Fundamental Principles of the Gospel	„ 0,95
Joseph Smith tells his own history	„ 0,10
Mr. Durant of Salt Lake City	„ 1,30
Smile Posts of Satisfaction	„ 4,—
The Book of Mormon	„ 5,75
The Book of Mormon, Message and Evidences	„ 1,30
The Great Apostacy	„ 1,30
The Plan of Salvation	„ 0,40
The Strength of the Mormon Position	„ 0,95
Tracts	vrij
The voice of warning	f 1,30
Why I believe the Book of Mormon to be the word of God	„ 0,40

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel
Laan van Poot 292, Den Haag.

Paasgedachten.....

door Richard L. Evans

★

In deze paastijd komen vele gedachten tot ons in verband met de eeuwig belangrijke gebeurtenissen van deze tijd. De vragen omtrent de dood, en het verlies van geliefden en de werkelijkheid van de opstanding en het eeuwige leven komen in ons op, en hiermede ook vele andere moeilijkheden waarover het mensdom piekert. Daar de dood op ons allen van evenveel toepassing is als de geboorte is het zeker, dat wij allen eens de smart van het scheiden zullen smaken. Als het naar onze zin zou gaan, dan zouden wij dit scheiden misschien voor altijd willen uitstellen, maar het geeft niet hoe lang wij leven, vroeger of later moeten wij allen van hen, die wij liefhebben, scheiden of zij verlaten ons.

Wij aanvaarden dit alles als iets onvermijdelijks en als wij dit onvermijdelijke aanvaarden, zijn wij ook onuitsprekelijk dankbaar voor die eerste Pasen en de zekerheid, die wij hebben, dat toen de banden des doods voor goed verbroken werden. Wij zijn dankbaar, dat Jezus Christus in Bethlehem geboren werd en onder de mensen wandelde en hen leerde, en dat Hij voor de mensen gestorven is en uit het graf voortkwam en wederom onder hen wandelde.

Wij weten, dat velen onder ons aan de werkelijkheid van de opstanding en de onsterfelijkheid van de mens twifelen, maar er zou anders voor ons niets van waarde bestaan. Wij begrijpen misschien de betekenis hiervan niet geheel. Maar wie zijn wij om dingen, die buiten de sfeer der werkelijkheid, te beheersen, die wij niet begrijpen?

Wij leven in een wereld vol met wonderen. Er zijn vele wonderen om ons heen: elk voorjaar, elke herfst, elke zonsopgang en elke regenbui, elk nieuwgeboren kind, elke ademtucht, die wij maken en elke gedachte, die wij uit ons geheugen kunnen putten is een wonder. Zoals een zeer scherpzinnige geest eens opmerkte, moet de mens het niet toestaan „dat de klok en de kalender het leven van een mens zo beheersen dat hij verblind is om te herkennen, dat elk nieuw ogenblik in zijn leven een wonder en een mysterie is.“ Het leven op zichzelf is een wonder en het is geen groter wonder, dat wij altijd zullen leven dan dat wij nu leven; dat wij eens uit het graf zullen voortkomen is geen groter wonder dan dat wij hier op de aarde geboren werden. En zo aanvaarden wij het getuigenis zoals het geschreven staat, dat Christus is opgestaan en dat wij door Hem erfgenamen des eeuwigen levens kunnen worden, en allen door Hem zullen opstaan. Dezelfde Macht, die ons het leven hier op aarde gegeven heeft, heeft ons het EEUWIGE LEVEN gegeven!